

Georg Friedrich Händel | Agrippina

Rejestracja świetnie przyjętego polskiego prawykonania opery *Agrippina* Georga Friedricha Händla w reżyserii Natalii Kozłowskiej. Miało ono miejsce we wrześniu 2014 roku na deskach Teatru Stanisławowskiego w Łazienkach Królewskich w Warszawie. Muzyka Händla w wykonaniu Royal Baroque Ensemble pod dyktando Lilianny Stawarz zabrzmiała na instrumentach z epoki

Opera *Agrippina* jest jednym z najszlachetniejszych dzieł późnobarokowego niemieckiego kompozytora, [Georga Friedricha Händla](#). To czarna komedia, pełna intryg, niespodziewanych zwrotów akcji i – przede wszystkim – zapadających w pamięć wirtuozerskich arii. Fabuła obfituje w wątki polityczne i miłosne: na plan pierwszy wysuwają się żądza władzy i siła uczucia. Opera skrzy humorem i ironią, zachwycając zarazem lekkością, mimo dość w gruncie rzeczy przygnębiających wniosków na temat natury ludzkiej, jakie z niej płyną.

[Przeczytaj wywiad z reżyserką *Agrippiny* Natalią Kozłowską](#)

Tytułowa bohaterka, Agrippina (Anna Radziejewska), otrzymuje wiadomość o tragicznej śmierci męża, cesarza Klaudiusza. Natychmiast postanawia, że następcą władcy Rzymu zostanie jej syn z pierwszego małżeństwa, Neron (Michał Sławewski). W tym celu rozpoczyna misternie utkaną intrygę, w którą wplątuje swoich kochanków, Pallante (Artur Janda) i Narciso (Jakub Józef Orliński), którzy mają za zadanie przekonać rzymski lud, że kolejnym cesarzem powinien zostać Neron. Już trwają przygotowania do koronacji, gdy niespodziewanie okazuje się, że Klaudiusz (Wojtek Gierlach) jednak żyje. Został bowiem ocalony z morskich fal przez wiernego Ottona (Bartosz Rajpold), którego z wdzięczności natychmiast powołuje na swego następcę. Agrippina, niezrażona tak nagłym i niepomysłnym zwrotem wypadków, próbuje zniweczyć plany męża. Przeszkadza jej w tym jednak Poppea (Barbara Zamek), o której względy ubiegają się wszyscy trzej: Klaudiusz, Neron i Otton. Kogo kocha Poppea? Który z nich z miłości dla niej będzie gotów wyrzec się władzy?

Agrippina, jedna z pierwszych oper Händla, napisana specjalnie na okres karnawału, miała swoją premierę w Wenecji, tuż po Bożym Narodzeniu 1709 roku. Dzieło odniosło od razu bezprecedensowy sukces: odbyło się dwadzieścia sześć przedstawień z rzędu.

Nowoczesną inscenizację opery, specjalnie dla zabytkowej sceny Teatru Stanisławowskiego, przygotowała młoda reżyserka teatralna Natalia Kozłowska. Na swoim blogu [Co w duszy gra](#) doceniła ją recenzentka *Polityki*, Dorota Szwarzman: „Już od dawna wypowiadam się tu pozytywnie o reżyserii Natalii Kozłowskiej. (...). Natalia Kozłowska od dawna powtarza, że najbardziej interesuje ją opera barokowa. No i dziś przekonałam się, że rzeczywiście to jest jej emploi. Tak inteligentnie, dowcipnie i z wdziękiem zrobiony spektakl zdarza się rzadko. Każdy ruch, najdrobniejsze interakcje, etudy sceniczne jako interpretacje arii: wszystko jest dokładnie przemyślane” - napisała.

Na instrumentach z epoki lub ich wiernych kopiach muzykę Händla wykonał Royal Baroque Ensemble pod dyktando Lilianny Stawarz.

Organizatorzy: Stowarzyszenie *Dramma per Musica*, Muzeum Łazienki Królewskie i Warszawska Opera Kameralna

Patronat honorowy: Ministerstwo Kultury i Dziedzictwa Narodowego oraz Prezydent Warszawy oraz Ambasador Republiki Federalnej Niemiec

Narodowy Instytut Audiowizualny był partnerem wydarzenia.

Natalia Kozłowska (ur. 1985) – reżyserka teatralna, Absolwentka Wydziału Reżyserii Akademii Teatralnej im. A. Zelwerowicza w Warszawie, studiowała też filozofię na Uniwersytecie Warszawskim. W 2013 roku otrzymała prestiżowe stypendium Młoda Polska przyznawane przez Ministra Kultury i Dziedzictwa Narodowego. Autorka spektakli teatralnych i operowych, m.in. *Dydony i Eneasza* Purcella w Teatrze Collegium Nobilium (2010), *Nowego Don Kiszota* Aleksandra Fredry w Teatrze Polskim w Warszawie (2011), *Le Villi* Giacomo Pucciniego w Operze Bałtyckiej w Gdańsku (2012).